

СПЕЦИФІКА ТА МЕХАНІЗМИ ФОРМУВАННЯ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ СУБКУЛЬТУРИ В СУЧАСНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ

В статті розглянуто вивчення проблеми молодіжної політики держави, яка являється не лише одним з пріоритетних напрямів держави, але і визначальним чинником багатьох сторін соціально-економічного і політичного життя в країні. Перспективи розвитку сьогоденної України потенційно містяться не лише в існуючих нині загальних тенденціях соціально-економічної і політичної сферах, але і в ціннісних орієнтаціях і свідомості молоді. Було б невірним вважати, що молодь – це тільки майбутнє суспільства. Вона є його сьогоденням, і має особливі функції, що не заміщаються і не реалізуються, ніякою іншою соціально-демографічною групою.

В статті акцентовано увагу на таких моментах як відповідальність за збереження і розвиток країни, за спадкоємність історії і культури, життя старших і відтворення нових поколінь, і у результаті за виживання суспільства. Усвідомлення молоддю цієї відповідальності і особливої ролі як суб'єкта політики в зміні громадських стосунків, в значній мірі визначає темпи і напрями її політичної соціалізації.

Дослідження даного питання показало, що існуюча, в 80-х рр. минулого століття політична культура суспільства, соціальне оточення і суспільна свідомість не заохочували політичну активність молоді, а вимагали, щоб діяльність молоді відповідала давно зафіксованим і традиційним правилам. У СРСР основним політичним інститутом, що займався роботою з молоддю, був комсомол. ВЛКСМ був потужним громадським об'єднанням, що впливало на усі сторони життя молоді, тісно взаємодіяло з органами державної влади, політичною системою країни, профспілками, установами освіти, підприємствами і іншими громадськими організаціями.

Наголошується цю визначальною характеристикою молодіжної субкультури в Україні є, по-перше, невизначеність і відчуження від основних нормативних цінностей. У молодіжному середовищі втрата нормативних ціннісних підстав, які потрібні для підтримки соціальної солідарності і забезпечення прийнятної соціальної ідентичності веде до парадоксального поєднання актуальних оцінок і глибинних ціннісних переваг. У плані актуальних оцінок особливо значуще відношення молоді до органів державної влади і вищих посадовців

Саме державна молодіжна політика виражає відносно молоді стратегічну лінію держави на забезпечення соціально-економічного, політичного і культурного розвитку. Актуальність проблем формування і реалізації державної молодіжної політики пов'язано і з визначенням пріоритетних напрямів і нових критеріїв її ефективності, які відповідали б сучасним вимогам.

Ключові слова: *молодь; реалізація молодіжної політики; модель державної молодіжної політики.*

Постановка проблеми. У світлі питань формування і реалізації державної молодіжної політики особливий інтерес представляють проблеми громадського становлення молоді, формування її світогляду, культурних запитів, правосвідомості. Особливо актуальними для сучасної молодіжної політики є проблеми забезпечення житлом, стан фізичного і морального здоров'я молоді, її політична активність.

Нині інтерес політики до молоді активізується, як правило, в періоди виборчих компаній, тоді як в решту часу ця соціальна група вимушена самостійно орієнтуватися в складних і суперечливих політичних реаліях нашого суспільства. Відсутність державної об'єднуючої ідеї, нестала система громадських і особових цінностей, зростаюча недовіра до інститутів влади перешкоджають політичній і соціальній активності молоді і

дозволяють бути об'єктом маніпуляції різних політичних сил.

Аналіз останніх досліджень і публікацій Теоретичною основою досліджень у сфері державного управління формуванням основ молодіжної політики залишаються в центрі постійного наукового інтересу багатьох українських і закордонних науковців. Серед них: В. Гайдучський, І. Гнибіденко, О. Лібанова, О. Палій, А. Скуратівський, А. Сіленко, С. Алупко та ін.

Мета і завдання дослідження дослідити специфіку і механізми формування молодіжної політичної субкультури в сучасному українському суспільстві.

Виклад основного матеріалу Глибокі соціальні, економічні і політичні зміни, що відбуваються в суспільстві, серйозно відбиваються і на політичній поведінці молодого покоління. У політичній поведінці молоді виділяються наступні загальні тенденції, характерні для усієї країни. По-перше, спостерігається загальна активізація політичної свідомості молоді, яка виражається в інтенсивному обговоренні гострих суспільно-політичних питань і в критичній перевірці відповідей на ці питання, пропонувані різними політичними силами. По-друге, молодь прагне сама розібратися в дійсному стані справ, що призводить до переплетення мислення молодих людей, орієнтованого раніше на рішення особистих проблем з новим політичним і громадським мисленням.

Перспективи розвитку сьогоденної України потенційно містяться не лише в існуючих нині загальних тенденціях соціально-економічної і політичної сферах, але і в ціннісних орієнтаціях і свідомості молоді. Було б невірним вважати, що молодь – це тільки майбутнє суспільства. Вона є його сьогоденням, і має особливі функції, що не заміщаються і не реалізуються, ніякою іншою соціально-демографічною групою [1].

Серед них можна виділити відповідальність за збереження і розвиток країни, за спадкоємність історії і культури, життя старших і відтворення нових поколінь, і у результаті за виживання суспільства. Усвідомлення молоддю цієї відповідальності і особливої ролі як суб'єкта політики в зміні громадських стосунків, в значній мірі визначає темпи і напрями її політичної соціалізації.

Дослідження даного питання показало, що існуюча, в 80-х рр. минулого століття політична культура суспільства, соціальне оточення і суспільна свідомість не заохочували політичну активність молоді, а вимагали, щоб діяльність молоді відповідала давно зафіксованим і традиційним правилам. У СРСР основним політичним інститутом, що займався роботою з молоддю, був комсомол. ВЛКСМ був потужним громадським об'єднанням, що впливало на усі сторони життя молоді, тісно взаємодіяло з органами державної влади, політичною системою країни, профспілками, установами освіти, підприємствами і іншими громадськими організаціями.

Комсомол фактично був суспільно-політичною структурою, що безпосередньо реалізовував державну політику радянської держави відносно молоді. Комсомол мав політичну ініціативу, висував свої кадри на керівну і політико-виховну роботу,

організовував мобілізацію робочої сили стосовно інтересів держави (освоєння цілини, будівництво Бама), контролював громадську правоохоронну діяльність (добровільні народні дружини, молодіжні оперативні загони), молодіжне дозвілля, туризм і тому подібне. Художня і технічна творчість, спортивна діяльність, міжнародні контакти з молодіжними організаціями соціалістичних країн і інші ініціативи молодих знаходили дієву підтримку комсомолу. Комсомол відіграв важливу роль в реалізації економічної політики комуністичної партії [3].

Партійні організації приділяли велику увагу розвитку трудової активності молоді, соціалістичного змагання, широкомасштабній участі хлопців і дівчат великих будівництвах країни, «закріплення молоді на селі» для забезпечення сільського господарства кваліфікованими фахівцями.

Наукове вивчення історичного досвіду ВЛКСМ припускає об'єктивні оцінки як досвіду в цілому, так і окремих етапів його накопичення. Комсомол – це реальність в історичному аспекті, діяльність що зайняв особливе місце в історичній свідомості суспільства. Треба відмітити те, що саме комсомол на рубежі 80-90-х рр. XX століття заклав основи сучасного відношення до молоді. Ряд принципових положень, висунених за ініціативою комсомолу і підтриманих партією, як і раніше актуальні і потребують практичної реалізації: створення державних структур по роботі з молоддю, вирішення питань фінансування і кредитування молодих сімей, досвід роботи по працевлаштуванню і ліквідації безпритульності дітей і так далі. Такий позитивний досвід комсомолу, як виховання молоді у дусі патріотизму, залучення до активної патріотичної і державної діяльності, пошана до інших народів, праця на благо суспільства, взаємодопомога, прагнення до духовного вдосконалення мають бути затребувані, може, в інших формах.

Услід за цим приведемо точку зору І. М. Ільїнського щодо ролі комсомолу в житті молоді «... Так, сьогодні в Україні начебто повна свобода, ідеологічний, політичний і організаційний плюралізм. В усякому разі, на державному рівні існують різного роду молодіжні організації. Кожна з них окремо може «щось». Але, як показав зроблений аналіз їхньої діяльності, не може практично нічого [5].

Вакуум сучасної стійкої державної ідеології, розмитість, суперечність впроваджуваних соціально-економічних норм привели до втрати у молодого покоління соціально-моральних орієнтирів, соціальної опори. Молодь стала податливою до різних ідейно-політичних дій крайнього толку, до екстремістських проявів. Особливий соціальний вплив на суспільство робить злочинний світ. Зокрема, поширення його моралі, психології створює передумови для відтворення «законо-неслухняної» молоді. Це дуже тривожна реальність наших днів.

Актуальність цього питання пов'язана і з тим, що багато явищ, що відбуваються в Україні, тісно пов'язано з політичною культурою. До тих пір, поки не буде зрозуміле само значення політичної культури серед молоді, роль політичної культури залишається проблематичною. Тому головною і єдиною; проблемою

політичної культури є її проникнення в молодіжне середовище. Тільки так можна притягнути молодь до активної участі в суспільно-політичне життя країни.

Як нам відомо, політична культура не є абсолютно однорідною. Різноманіття інтересів різних спільностей породжує моделі політичної культури, що відрізняються один від одного, – субкультуру, яка відрізняється один від одного і існує в усіх країнах. Так виділяють наступні типи субкультури: регіональні, соціоекономічні, релігійні, вікові. Політична культура молоді відноситься і до вікової субкультури, яка відбиває різні системи політичних цінностей у представників різних поколінь. Старше покоління, політична культура якого склалася в умовах іншої реальності, має відмітні політичні погляди від системи політичних установок молоді. У стабільних системах, проте, вікові відмінності сьогодні роблять відносно менше соціалізації в політико-культурному середовищі [3, с.78]. Причому процес політичної соціалізації йде як би двома потоками: в першому, здійснюється свідоме і цілеспрямоване впровадження у свідомість молодих людей політичних навичок офіційно призначеними для цього особами і інститутами; у другому, політичне навчання відбувається неформально, у рамках повсякденного спілкування молодих людей, без офіційного втручання яких-небудь інститутів. Політична соціалізація здійснюється на усіх етапах життя і позначається на політичній поведінці і політичних установках. З усього вищесказаного виходить, що в Україні для розвитку політичної культури молоді потрібне впровадження різних політичних цінностей, переконань, навичок і так далі.

Офіційна політична освіта, як правило, має на меті створення сприятливих умов для прийняття молоддю суспільно-політичної системи і її цінностей. В Україні існує багато навчальних закладів, які покликані передавати від покоління до покоління існуючі соціальні і політичні стосунки, цінності, норми поведінки і так далі, які формуються державною молодіжною політикою. Але нерідко ще до того, як молодь отримує інформацію, необхідну для вироблення більше і менш чітких установок і орієнтації відносно конкретних політичних інститутів і проблем, у них можуть складатися симпатії і антипатії до певних партій, організацій, окремих політичних лідерів і державних діячів. Старше покоління повинне допомагати молоді розібратися у своїх симпатіях і антипатіях, що стосуються політичного життя суспільства. Для подальшого активного вдосконалення механізмів державної молодіжної політики, молоді України важливо знати, що кожна людина є носієм політичної культури тієї соціальної спільності, в якій відбувається його соціалізація, і його політична субкультура складає нерозривну частину духовної культури суспільства.

В рамках державного управління, під терміном «молодіжна субкультура» розуміється культура, що створюється самими представниками молоді для себе з метою самореалізації, самоідентифікації, вироблення соціальних ролей і напрацювання статусу. Таким чином, під молодіжною субкультурою розуміється культура певного молодого покоління, стилю життя поведінки, групових норм, цінностей і стереотипів, що має

спільність. Державна молодіжна субкультура, як будь-яка інша культура, є динамічною системою. Вона, змінюючись на кожному новому тимчасовому відрізку, відбиває здатність цієї системи реагувати на зовнішні і внутрішні процеси і адаптуватися до умов свого існування, що міняються.

Визначальною характеристикою молодіжної субкультури в Україні є, по-перше, невизначеність і відчуження від основних нормативних цінностей. У молодіжному середовищі втрата нормативних ціннісних підстав, які потрібні для підтримки соціальної солідарності і забезпечення прийнятної соціальної ідентичності веде до парадоксального поєднання актуальних оцінок і глибинних ціннісних переваг. У плані актуальних оцінок особливо значуще відношення молоді до органів державної влади і вищих посадовців. В середині 90-х років ХХ ст. негативні оцінки повсюдно переважали, але і дослідження останнього часу фіксують відносно низькі показники довіри молоді до державних структур. Важливим підсумком недовіри до влади є установка більшості молодих людей, що можна покладатися тільки на власні сили [7].

По-друге, американізація культурних потреб і інтересів. Цінності національної культури, як класичної, так і народної, витісняються стереотипами, що схематизували, зразками масової культури, орієнтованими на впровадження цінностей «американського способу життя» в його примітивному і полегшеному відтворенні. Вестернізація (американізація) культурних інтересів має і ширшу сферу додатку: художні образи екстраполіруються на рівень групової і індивідуальної поведінки молодих людей і проявляються в таких рисах соціальної поведінки, як прагматизм, жорстокість, прагнення до матеріального благополуччя в збиток професійної, самореалізації.

По-третє, особливості соціальної мобільності в українському суспільстві. Канали висхідної соціальної мобільності – в 90-і, на початку 2000-х рр. зазнали корінні зміни, і молодь дістала можливість досягати престижне соціальне положення в дуже короткі терміни. Спочатку, це привело до відтоку молоді з системи освіти, особливо вищої і післявузівської, : для швидкого успіху (що розуміється як збагачення і що досягається в основному у сфері торгівлі і послуг) високий рівень освіти стояв швидше на заваді, ніж допомогою. Але пізніше знову посилилася тяга до здобуття освіти як гаранта особистого життєвого успіху [8].

Аналіз молодіжної політичної субкультури заснований на проведенні останніми роками в державі дослідженнях. Основним носієм молодіжної політичної субкультури є, в першу чергу, студентська молодь. Цій субкультурі властиві: емоційне сприйняття політичного життя суспільства, суперечливе різноманіття політичних інтересів і поведінки. Зважаючи на відсутність достатнього життєвого досвіду носієм субкультури властива також політична нерозбірливість, високий рівень «навіюваності», еkleктичність, тобто механічне з'єднання різнорідних політичних поглядів, теорій, ідейних напрямів. Але саме в надрах молодіжної політичної субкультури нерідко визрівають багато майбутніх політичних нововведень, згодом затверджених в суспільстві.

Становлення і інтеграція, молоді в громадську структуру протікають під впливом цілого ряду різновекторних чинників, діючих стихійно і цілеспрямовано [6].

Даний процес можна розглядати як формування людини, тобто члена того суспільства, до якого він належить. Одним з основних показників рівня соціалізації є оцінка молоддю свого місця в системі функціональних стосунків в суспільстві. 52,2 % молоді переконані в тому, що «молода людина – це особа зі своїми поглядами і переконаннями, і суспільство повинне усвідомлювати це». Ця думка, в основному, переважає у віковій групі 20–25-річних. «Залежність молодої людини від своєї сім'ї не означає, що суспільство може нав'язувати йому свої ідеологічні і моральні погляди» – це думка 31,9 % молоді. 56,4 % 15–17-річних дотримуються саме цього погляду. Невелика кількість молодих людей (14,9 %) визнає, що «молода людина ще не зовсім готова вступити в доросле життя, тому суспільство обмежує його можливості, контролює його плани і поведінку». Аналіз по вікових групах при відповіді швидше показує не вікові особливості, а характер і статус, пов'язані з положенням займаною молодою людиною в суспільстві.

У системі індикаторів соціальної зрілості важливу роль грає відношення до державних соціальних гарантій, тобто умовам (економічним, соціальним, правовим), створених державою для підвищення добробуту громадян.

Соціальні гарантії були встановлені для молоді за радянських часів, існував строгий взаємозв'язок між обов'язками, правами і гарантіями. Номенклатурна, система створювала струнку систему механізму реалізації соціальних гарантій для різних категорій молоді (випускник школи, молодий фахівець, комсомолец, молодий член партії і тому подібне). Основний упор робився на підтримку працездатних, діяльних молодих людей, майбутній резерв виробництва; політики та інших взамен. Держава вимагала від кожного чіткого дотримання встановлених правил соціалістичного гуртожитку [3, с. 112].

За роки реформ радянська система була зруйнована, змінилися пріоритети і сфери застосування соціальних гарантій. Конституція 1996 р. закріпила поняття «Соціальна держава» [2].

Однак в межах нашого дослідження механізмів удосконалення та реалізації державної молодіжної політики, було проведено опитування студенської молоді м. Харкова. За результатами опитування 38,8 % опитаної молоді вважають, що «наше суспільство дає мало гарантій молодому поколінню», 43,1 % думають, що відстояти свої права можна організовано, 18,1 % розраховують тільки на свої сили. В цілому молоді люди мають представлення існуючих прав і гарантій і налаштовані на альтернативи, що надаються державою, у сфері освіти, умов життя, відпочинку і так далі, тому можна припустити, що соціальні гарантії, так само як здобуття освіти і участь в політиці, розглядається молоддю як необхідна умова для життєвого успіху і кар'єри.

Проведений аналіз повністю спростовує існуючу в буденній свідомості думку про повну аполітичність молоді. Інтерес молоді до державної політики не є якоюсь постійною величиною, а дуже сильно варіюється залежно від обстановки в країні, прийдешніх виборів і ряду інших чинників.

Більшість молоді, вважає, що молодь повинна брати активну участь в політичному житті суспільства. При цьому інтерес молоді до політики носить поверхневий характер, тобто час від часу слухають телевізор, читають повідомлення в інтернеті. Приблизно однаковий, відсоток (16–17 %) молодих людей тих, що дотримуються двох крайніх позицій: що взагалі не цікавляться політичним життям і що постійно цікавляться політикою.

По вікових групах відношення до політики розподіляється таким чином. Молодь старше 25 років займає активну життєву позицію у сфері політики, в порівнянні з іншими віковими групами молоді. Найаполітичнішою групою серед молоді є молодь у віці від 15 до 20 років. Швидше за все, їм притаманний юнацький максималізм і негативізм.

Відношення до політики може бути дуже різним для чоловічого і жіночого населення. Настрій на політичну активність молоді підтримують дівчата (48,6 %) і виявляють більшу цікавість до політичної діяльності, що підтверджується збільшеною останніми роками активністю жіночих організацій і об'єднань України.

Особливий інтерес викликає проведене порівняння міри інтересу молоді до політики по регіонах України, зроблене на основі проведених соціологічних досліджень в області політичної активності і зацікавленості молоді [8, с. 15].

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямку Вважається, що одним з найбільш ефективних шляхів формування політичної культури являється інформаційно-комунікативна діяльність засобів масової інформації. Аналіз відповідей молоді, показує, що їх цікавить широкий спектр подій, що відбуваються в світі, але в основному звертається увага на актуальні політичні події.

Таким чином, вони досить чітко реагують на події у світі. При цьому державні проблеми цікавлять значно менше. Однією з причин такого явища є дефіцит інформації. Засоби масової інформації завжди були одним з основних чинників політичної соціалізації індивіда. Особливо гостро дефіцит інформації проявляється в сільській місцевості, внаслідок чого жителі не мають об'єктивної інформації про події, що відбуваються в державі. Це ще пояснюється недоступністю незалежних друкарських засобів масової інформації. Основними каналами отримання інформації є: інтернет (68,4 %), та державне телебачення (42,2 %). При цьому відзначається, що: молодь отримує інформацію про події в політичному житті у фоновому режимі разом з іншими новинами. До того ж список джерел інформації свідчить про віртуальний характер присутності політики в житті молодих людей: про безпосередні контакти з представниками тих або інших політичних сил (участь в зборах, мітингах, особисті бесіди з політиками) ніхто не згадав. В той же час слід враховувати, що молодь дещо більше довіряє ЗМІ через свої вікові особливості, недостатність життєвого досвіду.

Можна, таким чином підсумувати, що соціально-політичне положення молоді України, як в дзеркалі, відбиває найгостріші проблеми перехідного періоду. Держава як провідний інститут громадського управління, враховуючи особливості ситуації, що

склалася, серед молоді при реалізації молодіжної політики, повинна виступити ініціатором встановлення партнерства між молоддю, владою і суспільством.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гайдучський П. Фінансування соціальної політики. / П. Гайдучський, О. Подолєєва. – К. : Українська Академія державного управління, 2005. – 326 с.
2. Закон України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» // Закони України. Т. 4. – К. : Інститут законодавства Верховної Ради України, 1996. – С. 247–266.
3. Лібанова Е. М. Сім'я та сімейні відносини в Україні: сучасний стан і тенденції розвитку: монографія / Е. М. Лібанова, С. Ю. Аксьонова, В. Г. Бялковська ; Ін-т демографії та соц. дослідж. НАН України, Укр. центр соц. реформ, Фонд народонаселення ООН. – К., 2009. – 247 с.
4. Орлов В. В. Основні напрямки діяльності органів виконавчої влади як суб'єктів державного управління у сфері державної молодіжної політики в Україні / В. В. Орлов // Економіка та держава. – 2008. – № 3. – С. 75–77.
5. Скуратівський В. А. Соціальна політика: [навч. посіб.] / В. А. Скуратівський, О. М. Палій. – К. : УАДУ, 2002. – 360 с.
6. Соціальні проблеми працевлаштування молоді / О. М. Балакірева (керівник авт. кол.). В. В. Онікієнко, О. В. Валькована та ін.. – К. : Державний інститут проблем сім'ї та молоді, 2004. – 144 с.
7. Українське суспільство 1992 – 2009. Соціологічний моніторинг / за ред. Головахи Є., Паніна Н. – К. : Ін-т соціології НАН України, 2010. – 578 с.
8. Хмелярчук М. І. Зайнятість і соціальний захист молоді : монографія / М. І. Хмелярчук ; НАН України, Ін-т регіон. досліджень. – Л., 2003. – 126 с.

В. С. Баглик,

Національний університет громадянської захисти України, г. Харків, Україна

СПЕЦИФИКА И МЕХАНИЗМЫ ФОРМИРОВАНИЯ МОЛОДЕЖНОЙ ПОЛИТИЧЕСКОЙ СУБКУЛЬТУРЫ В СОВРЕМЕННОМ УКРАИНСКОМ ОБЩЕСТВЕ

В статье рассмотрены изучения проблемы молодежной политики государства, которая является не только одним из приоритетных направлений государства, но и определяющим фактором многих сторон социально-экономической и политической жизни в стране. Перспективы развития сегодняшней Украины потенциально содержатся не только в существующих ныне общих тенденциях социально-экономической и политической сферах, но и в ценностных ориентациях и сознания молодежи. Было бы неверным считать, что молодежь – это только будущее общества. Она является его настоящим, и имеет особые функции, не замечаются и не реализуются, никакой другой социально-демографической группой. В статье акцентировано внимание на таких моментах как ответственность за сохранение и развитие страны, за преемственность истории и культуры, жизнь старших и воспроизводство новых поколений, и в результате за выживание общества. Осознание молодежью этой ответственности и особой роли как субъекта политики в изменении общественных отношений, в значительной степени определяет темпы и направления ее политической социализации. Исследование данного вопроса показало, что существующая, в 80-х гг. Прошлого века политическая культура общества, социальное окружение и общественное сознание не поощряли политическую активность молодежи, а требовали, чтобы деятельность молодежи отвечала давно зафиксированным и традиционным правилам. В СССР основным политическим институтом, который занимался работой с молодежью, был комсомол. ВЛКСМ «был мощным общественным объединением, что влияло на все стороны жизни молодежи, тесно взаимодействовало с органами государственной власти, политической системы страны, профсоюзами, учреждениями образования, предприятиями и другими общественными организациями. Отмечается цювизначальною характеристикой молодежной субкультуры в Украине, во-первых, неопределенность и отчуждения от основных нормативных ценностей. В молодежной среде потеря нормативных ценностных оснований, которые нужны для поддержания социальной солидарности и обеспечения «приемлемой социальной идентичности ведет к парадоксальному сочетание актуальных оценок и глубинных ценностных предпочтений. В плане актуальных оценок особенно значимо отношение молодежи к органам государственной власти и высших должностных лиц. Именно государственная молодежная политика выражает относительно молодые стратегическую линию государства на обеспечение социально-экономического, политического и культурного развития. Актуальность проблем формирования и реализации государственной молодежной политики связано и с определением приоритетных направлений и новых критериев ее эффективности, которые отвечали бы современным требованиям.

Ключевые слова: молодежь; реализация молодежной политики; модель государственной молодежной политики.

**THE SPECIFICITY AND MECHANISMS OF YOUTH POLITICAL SUBCULTURE
IN MODERN UKRAINIAN SOCIETY**

The article deals with the study of the problems of the youth policy of the state, which is not only one of the priorities of the state, but the determining factor in many aspects of social, economic and political life in the country. Prospects for the development of today's Ukraine is potentially contained not only in the currently existing general trends of socio-economic and political spheres, but also in the value orientations and consciousness of young people. It would be wrong to assume that young people – this is only the future of society. It is his present, and has special features that are not replaced and are not implemented, no other socio-demographic groups. The article also focused on such points as the responsibility for the preservation and development of the country for the continuity of history and culture, the life of older and reproduction of new generations, and as a result for the survival of society. Awareness of the youth of this responsibility and the special role as the subject of a policy change in social relations, largely determines the pace and direction of its political socialization.

Investigation of this matter show that there is, in the 80s. The last century the political culture of the society, the social environment and social consciousness did not encourage political activity of young people, and demanded that the activities of the youth and answered long ago fixed the traditional rules. In the Soviet Union the main political institution, which is engaged in work with young people, was the Komsomol. Komsomol «was a powerful public association, which affects all aspects of life of young people, worked closely with the public authorities, the political system of the country, trade unions, educational institutions, enterprises and other social organizations. There schoviznachalnoyu characteristic of youth subculture in Ukraine, first of all, uncertainty and alienation from the fundamental normative values. In youth the loss of valuable normative bases which are necessary to maintain social solidarity and «acceptable social identity leads to a paradoxical combination of topical and in-depth assessments of value preferences. In terms of actual estimates is particularly significant attitudes toward public authorities and senior officials. It expresses the state youth policy with respect to the strategic line of the young state to ensure the socio-economic, political and cultural development. The urgency of the problems of formation and realization of the state youth policy is connected with the definition of the priorities and new criteria for its effectiveness, that would meet modern requirements.

Key words: *young people; the implementation of the youth policy; the model of the state youth policy.*